СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LV. Ч. 111. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, середа, 14-го травня 1947. No. 111. JERSEY CITY and NEW YORK, Wednesday, May 14, 1947. VOL. LV.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧ. ДЕРЖ. АМЕРИКИ ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗАКОРДОНОМ Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 4-0807 THREE CENTS IN THE U. S. of AMERICA FIVE CENTS ELSEWHERE

ПРИЗНАЧАТЬ НЕГАЙНО СТО МІЛЬЙОНІВ НА ПРОТИ-ТОТАЛІТАРНУ ПОЛІТИКУ

Після прийняття законопроєкту про негайну допомогу Греції й Туреччині для спинення комуністичного походу, Корпорація для Фінансової Відбудови має виасигнувати негайно $100,000,000 на таку акцію, заки ще буде вигладжений і підписаний новий закон. Сенат не годиться на те, щоб прийняти ухвалу палати репрезентантів як текст нового закону, а хоче вирівнати оба тексти законопроєкту на конференції. Зогляду, що оба законопроєкти містять постанову, що ще заки уряд дістане фонди з буджету, можна буде тимчасово виасигнувати фонди до висоти $100,000,000 з Файненс Рікострокшен Корпорейшен, ця справа вже наладнується. На підставі згаданої постанови уряд зможе швидко зорганізувати економічні й військові місії до країн, для яких має бути виасигнувана допомога. Сенат негайно приступить до дебати над ухвалою допомогових фондів для інших країн, яким загрожує комунізм внаслідок занепаду господарки.

ЗАПОВІДАЄ КРІЗУ В ПОЛОЖЕННІ ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ.

Зогляду на те, що з днем 1 липня кінчиться опіка УНРРА над скитальниками в Европі, а нова установа опіки над скитальниками — Інтернешенел Рефюджі Орґанізейшен (IPO) ще не готова перебрати дальшу працю, настане кріза в положенні тих нещасливців. Таке заповідає Лесинг Дж. Розенвалд, предсідник Американського Комітету для Жидівства. Він щойно повернувся з оглядин скитальчих таборів по Европі, в яких живе 850,000 таких переміщених людей, а які не мають виглядів на ніяку допомогу на життя. Розенвалд домагається зміни імігрaційного закону Злучених Держав, на підставі якої можна б допустити 400,000 нових імігрантів зпоміж скитальників. Він опрокидує твердження, наче б то усі скитальники були жидами. Навпаки, він каже, що лише четвертина з них це жиди, а решта це християни. Він признає, що зпоміж жидів яких 60 відсотків волять приїхати в Америку, замісць їхати в Палестину.

ВОЛЕС НЕГОДУЄ НА ПРОТИКОМУНІСТИЧНУ ПРОПАГАНДУ.

У своїй черговій промові після повороту з Европи, Генрі Волес, бувший віцепрезидент і секретар торгівлі, назвав „ганьбою" всі протикомуністичні розмови й промови в Америці, а домагання президента Трумана, щоб призначити $25,000,000 на провірку лояльности публичних службовиків назвав „полюванням на чарівниці". Це сказав Волес у промові в Минеаполис. Він заявив, що „комуністів треба трактувати як людей, а не як особи, призначені на вязницю". Він теж сказав, що 99 відсотків людей, що їх називають комуністами, не є комуністами. Про себе сказав між іншим, що уряд президента не є для нього приманою, одначе, колиб треба було дати допомогу ліберальній справі, тоді він готовий старатися вийти президентом. Про отягання Росії співпрацювати з Америкою сказав Волес, що це діється тому, що Росія боїться депресії в Злучених Державах. Недостача довіря між Америкою й Росією є причиною невдач в Обєднаних Державах — виясньовав Волес.

БЕРЛІ ГОЛОВОЮ ЛІБЕРАЛЬНОЇ ПАРТІЇ.

Колишній асистент секретаря стейту Адольф А. Берлі і „мислитель" в кабінеті нюйорського посадника Фіорелля Ля Гвардія, став вибраний головою Ліберальної Партії на зібранні в Ню Йорку. У своїй промові Берлі пригадав, приявним, що то його група зорганізувала була початкову Амерікен Лейбор Парті в Ню Йорку, одначе опісля вийшла з неї, бо туди закралися комуністи й повели свою агітацію. Берлі цим не чується знеохочений і твердить, що Ліберальна Партія потрібна тепер як у внутрішній американській так в закордонній політиці. Ми надіялися забезпеки в Америці після війни, а тимчасом діждалися світу поділеного на два озброєні табори.

ПРЕЗИДЕНТ НАЗНАЧИВ НАСТУПНИКА ПО АЧЕСОНІ.

З великим жалем прийняв президент Труман резиґнацію теперішнього підсекретаря стейту Діна Ачесона у вівторок 12 травня, а на його місце назначив банкера Роберта Аберкомбія Ловета з Ню Йорку. Ловет був давніше асистентом секретаря війни для повітряних справ. Він має 51 літ життя є повний енерґії.

Асистент секретаря стейту Вилйем Бентон, який досі провадив культурний відділ і був відповідальний за радіопрограму „Голос Америки", заявив, що зрезиґнує зо свого становища після відмови конгресом фондів на цю програму.

Небувалий успіх української допомогової імпрези в Шикаго

ЕНТУЗІЯСТИЧНЕ ПРИЙНЯТТЯ ІВАНА ҐОДЯКА; 12,000 ДОЛЯРІВ НА ДОПОМОҐОВУ АКЦІЮ.

Шикаго, 12. травня. (Телефоном до Свободи). — Велика концертова імпреза, що відбулася старанням Ліги Американців Українського Походження в суботу, дня 10. травня в Сивик Опера Гавз в Шикаґо і дохід з якої був призначений на допомогову акцію українським скитальникам в Европі, мала небувалий моральний і матеріяльний успіх. Головною атракцією імпрези був виступ фільмового артиста з Ґаливуд, Івана Ґодяка, якому насамперед треба завдячувати цей величезний успіх імпрези. Ентузіястичне прийняття приготовила українська громада в Шикаго свому славному землякові вже на місцевому аеродромі, а оваціям під час його виступу на сцені не було кінця. Іван Ґодяк, один з передових артистів фірми Метро-Ґолдвин-Маєр в Ґаливуд, з власної ініціятиви запропонував свій виступ на таку благородну ціль, як допомога жертвам війни в Европі. Його глибоко-змістова 10-хвилинна промова під час концерту, виголошена чистою українською мовою, схвилювала до глибини душі приявну на залі три-тисячну публику. В очах багатьох блестіли сльози. Згадуючи привітання на аеродромі під час якого мала дівчинка вручила йому китицю цвітів, та навязуючи до Дня Матері, Іван Ґодяк пригадав ці тисячі українських сиріт на скитанні в Европі, які не матимуть до кого промовити слово „Мамо" та яких ніхто не пригорне, не приголубить. Такими сиротами, бо без батьківщини, є всі українські скитальники. Як радісно було б, якби так ми, американські українці, обняли і приголубили наших осиротілих братів... говорив Іван Ґодяк з найбільшим чуттям. Репрезентативна заля Сивик Опера Гавз навряд чи бачила коли таке велике одушевлення і такий великий ентузіязм, як його викликав виступ і промова Івана Ґодяка. Протягом коротких 10 хвилин, призначених на збірку, приявні зложили понад 4 і пів тисячі долярів на допомогову акцію для українських скитальників. Між жертвами видніють теж більші суми, між іншими 500 долярів, якими започаткував збірку Іван Марущак.

Виступ скрипачки-віртуозки Донни Ґресько, вже сама поява якої на сцені викликала безмірне одушевлення, що ще збільшувалося з кожним тоном її високо-мистецької гри, а дальше виступи оперової співачки Марії Полиняк-Лисоґір, оперового співака Олександра Кульпака та Злученого УкУкраїнського Хору, під вмілою управою Степана Чуби, давали з черги причину до небувалого ентузіязму зібраної публики, що кожний їх виступ заслужено нагороджувала справді бурею оплесків. До всякого успіху причинився теж вмілий фортепіяновий супровід талановитої молодої піяністки Ольги Дмитрів.

Під час концерту на сцені сидів Іван Ґодяк, з головою Ліги Американців Українського Походження та головним організатором цеї імпрези адв. Романом Смуком, екзекутивним директором ЗУАДопомогового Комітету д-ром Володимиром Ґаланом і предсідником цего Комітету адв. Іваном Панчуком праворуч, та головним секретарем У. Н. Союзу Дмитром Галичином і головою Українського Конґресового Комітету Степаном Шумейком ліворуч.

Загального приходу з продажі білетів і добровільних жертв було понад 12,000 долярів. Ціла місцева американська преса надрукувала з цеї імпрези довгі звідомлення, даючи їй якнайкращу оцінку. Не можна не висловити великого признання цілій українській громаді міста Шикаго, бо всі громадяни разом і кожний зокрема, чи то участю та працею в концертовому комітеті і в організації імпрези, чи то участю в самому концерті та своїми грошевими жертвами, причинились спільно до цего великого успіху, що ставить українську громаду в Шикаґо за приклад для цілого американсько-українського загалу. Не має сумніву, що суботня допомогова імпреза в Шикаґо увійде в історію американських українців, як один з кращих проявів їх зорганізованого громадського життя.

Ісляндія — 15-тий член І. Р. О.

Лейк Соксес, Н. Й., 12. травня. — Спеціяльний посол Ісляндії до Зл. Держав Тгор Торс підписав сьогодні в імені свого уряду статут IPO (Міжнародної Організації для Скитальників), збільшуючи загальну кількість членів цеї організації до числа 15. Приступлення Ісляндії до IPO, існування якої вимагає мінімум 15 членів і 75% загального буджету, наближує цю організацію до її здійснення. IPO тепер має вже потрібну кількість 15 членів.

УКРАЇНСЬКІ ПОСЛИ В ОТАВІ ПРО НОВУ ІМІҐРАЦІЮ ДО КАНАДИ.

У пятницю, 2. травня, забирали голос в справі нового іміграційного закону оба українські посли до канадського парляменту в Отаві. Посол Антін Глинка (з Веґревил, в Алберті) згадав з признанням про новий іміграційний плян, виявлений премієром Канади Мекензі Кінгом і заявив, що буде голосувати за це предложення. Та заки закон буде прийнятий, посол Глинка предявляє від себе вісім поправок. При обговорюванні цих поправок пос. Глинка згадав про потребу допущення більшого числа українських імігратів, які в минулому виказали своє зрозуміння нового громадянства. — Другий український посол, Ф. С. Заплітний з округи Дофен, у Манітобі, теж звернув увагу на придатність українських імігратів, а зокрема підтримав проєкт нової імігрaції випрацьований Українською Католицькою Радою Канади.

РІВНІ ПРАВА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СКИТАЛЬНИКІВ.

Литовська католицька газета „Драуґас" (Друг) повідомляє, що українські скитальники в британській окупаційній зоні Німеччини здобули такі самі права, як їх мають інші національні групи. Газета додає, що це „допроваджує до скажености червоних москалів".

БУНТ В ТАБОРІ ПОЛЬСЬКИХ СКИТАЛЬНИКІВ.

Мюнхен, 12. травня. (ЮП). — В таборі польських скитальників в Альштадт біля Ляндсберґу був вибух два дні тому бунт проти ново-призначеного адміністратора табору, при чому польські скитальники зерли американський прапор та вивісили чорний. У втихомирюванні бунту мусіла інтервеньовати американська військова поліція, кинувши при цьому три слізногазні ґранати. Сьогодні бунт поновився, при чому „анти-репатріяційний блок 200 до 300 скитальників" знову мав заатакувати поліцію. Американський командант загрозив „гострішими заходами", якщо цього буде потрібно.

ПРИ КІНЦІ МІСЯЦЯ ПРИЙДЕ КОРАБЕЛЬ З СКИТАЛЬНИКАМИ.

Минулої неділі виїхав з Ґдині корабель „Ирні Пайл", що везе на кошт американського уряду 551 американців польського походження. „Ирні Пайл" заїде теж до Бремерґафен та забере ще відповідну кількість скитальників-переселенців з Німеччини. До Ню Йорку він причалить, правдоподібно, 25-го травня.

БОЛЬШЕВИКИ ПОБАЧИЛИ "РЕАКЦІЮ" ТЕЖ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ФІЛЬМОВІЙ ІНДУСТРІЇ.

Москва, 12. травня. — „Культура і Життя", офіціяльний орган відділу агітації і пропаганди комуністичної партії, в своєму останньому виданні відкрив „монополістичний капіталізм" та „реакцію" теж в американській фільмовій індустрії. Большевицька газета вмовляє в своїх читачів, що американський фільм, подібно, як і американська преса „пішли на службу" американському капіталізмові, імперіялізмові та експанзіонізмові. Большевики обурені, що в американських фільмах представляється завжди комуністів, як злочинців, шпигунів і т. п., натомість чесними і героями є завжди поліція, військо та підприємці, що поборюють комуністів. Закидаючи американській фільмовій продукції цілий ряд інших „ухилів", в ролі расової дискримінації і т. п., большевицький агітатор твердить, що Ґаливуд засипує світ фільмами, що відповідають політичним цілям департаменту стейту та що їх продукується під директивою американського урядового представника.

АРАБИ ПОГРОЖУЮТЬ ВІЙНОЮ

ВАЖЛИВІ РІШЕННЯ О.Д. В СПРАВІ ПАЛЕСТИНИ.

Лейк Соксес, Н. Й., 12. травня. — Комітет Загального Зібрання О. Д. до справ політики та безпеки вирішив сьогодні більшістю 29 голосів проти 10 та проти 10 здержаних, виключити з компетенцій пропонованого провірочного комітету О. Д. в справі Палестини всі референції, що відносилися б до незалежности цеї країни. В дальшому, більшістю 36 голосів проти 8 та при 4 здержаних вирішено не обмежувати місця доходжень згаданого комітету тільки до Палестини, але дозволити йому провадити свою працю всюди, де вважатиме за відповідне. Вкінці вирішено, що звідомлення комітету, яке він має предложити Загальному Зібранню О. Д. у вересні, не повинно охоплювати „майбутнього уряду Палестини". Проти цих рішень запекло боролися арабські представники. Один арабський делегат погрожував, що арабські країни бойкотуватимуть найблищу сесію Загального Зібрання О. Д. у вересні, а інший погрожував, що як довго не припиниться жидівської еміґрації до Палестини та не проголоситься цеї країни незалежною арабською державою, так довго існуватиме можливість війни.

БАЛКАНСЬКА СПРАВА В РАДІ БЕЗПЕКИ.

Лейк Соксес, Н. Й., 12. травня. — Представник Совєтського Союзу в Раді Безпеки О. Д. на сьогоднішньому засіданні оспорював право Балканської Провірочної Комісії призначити підкомісію, яка мала б продовжувати нагляд над подіями на грецькому кордоні, та проти якої виступили Альбанія, Югославія та Болгарія.

АНГЛІЯ ГОТОВА ПРИСПІШИТИ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ІНДІЇ.

Лондон, 12. травня. — Британський уряд виявив готовість не дожидати з проголошенням політичної незалежности Індії аж до червня наступного року й приспішити її, але тільки під умовою, що гіндуси і музулмани вирівнають свої політичні розбіжності.

ХАРЧОВИЙ УЛЬТИМАТ НІМЕЦЬКИХ РОБІТНИКІВ.

Діссельдорф, Німеччина, 12. травня. — Робітничі союзи, які практично репрезентують всіх 500,000 робітників в цьому місці, вручили сьогодні британському Військовому Управлінні перший післявоєнний ультимат, в якому домагаються провірити протягом 10 днів їх харчове положення. В іншому випадку британські окупаційні власті мусять числитися з безконтрольною акцією робітників та резиґнацією місцевого уряду.

ПЕРЕД КРІЗОЮ ІТАЛІЙСЬКОГО УРЯДУ.

Рим, 12. травня. — Італійський премієр Альчіде де Гаспері зголосить резиґнацію свою власну та свого уряду після завтрішньої сесії Національного зібрання. Причиною нової кризи уряду є бажання премієра створити новий уряд з більшою участю в ньому правих партій, щоб в той спосіб ослабити лівих, які надають тон італійській внутрішній політиці від часу закінчення війни.

БОРОТЬБА ПРОТИ КОМУНІЗМУ В ГРЕЦІЇ.

Атени, 12. травня (ЮП).—Тридцять членів грецького парляменту, з віцепремієром Гонатасом на чолі, внесли законопроєкт про поставлення поза законом грецької комуністичної партії. З авторитетних джерел повідомляють, що американська амбасада заявилася проти такого закону. В міжчасі, 20,000-на грецька армія вже другий день продовжує успішно генеральний наступ на комуністичні партизанські загони в західній Тесалії.

ТУРЕЧЧИНА ПРОХАТИМЕ ПОЗИЧКИ ТЕЖ ВІД СВІТОВОГО БАНКУ.

Лондон, 12. травня (ЮП). — Сьогодні в телеграфному ітервю президент Туреччини Ісмет Іноні заявив, що американська допомога його країні буде використана в цілості для військово-оборонних цілей. Для економічної відбудови і розвитку Туреччина прохатиме позички від Світового Банку. Відповідаючи на 10 різних запитань, президент Іноні виявив бажання якнайтіснішої співпраці з Грецією, та рішучий спротив проти будьяких закордонних домагань до Дарданелів і турецької території.

ТАЄМНИЧА МІСІЯ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ДИПЛЬОМАТА В ЄРУСАЛИМІ.

Єрусалим, 12. травня. — Совєтський консуль в Бейруті побував кілька днів в Єрусалимі і вчера виїхав до Тель Авів, не бачивши нікого з офіціяльних представників, ані не даючи жодного вияснення своєї місії.

РУМУНІЯ І ПОЛЬЩА ЗАПЕРЕЧУЮТЬ.

Румунський уряд офіціяльно заперечив повідомлення, мовляв він висилає до Совєтського Союзу одержане в допомогу голодному населенню американське збіжжа. Польський уряд заперечив вістки про страйк вуґлекопів на Шлеську.

“SVOBODA” (Ukrainian Daily)
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодиноке число три центи.		Three cents a copy.	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сіті і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$2.75
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: “SVOBODA,” P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НАХАБНІСТЬ, ТА ЩЕ ЯКА!

Святкуючи другу річницю перемоги над гітлерівською Німеччиною, Кремль призначив аж трьох своїх найвизначніших журналістів, щоб у цей день добре вилаяли Злучені Держави і „доказали”, що одинокі Совєти розгромили Гітлера, а ніхто інший. Ілля Еренбург, Евген Тарле та Давид Заславський є тими нахабними журналістами, що виконали це доручення.

Заки підемо далі, пригадаємо, як то в Америці вчасі війни широко розписуванося про геройства совєтського вояка. Теж і по війні в Америці навіть не пробувано зменшувати справжнього, совєтського вкладу, вложеного в боротьбу з Гітлером. Так поступав уряд, так поводився американський нарід, таке було відношення преси до цеї справи. Коли ж іде про американських українців, то вони знали краще інших, яких великих жертв коштувала український нарід боротьба з націзмом. Тому, як у Совєтах хто не дописував, то був ним провід, Кремль, а не геройські народи, поневолені Кремлем, ні їх діти у Червоній Армії.

Та це одна річ, а цілком що інше та воєнна допомога, яку дали Злучені Держави. Навіть найбільший ворог Америки, якщо не зійшов цілковито з глузду, мусить признати, що Злучені Держави були в цій війні справжнім „арсеналом демократії”. Без понад дванадцять мільйонів змобілізованих американських вояків, без американських тенків, бомберів, воєнних кораблів, гармат, харчів і т. п. Гітлер і Муcоліні були б нині панами Европи, а Сталін з Молотовом на шибениці. Знов Еренбурґи, Заславські та їм подібні були б ще окремо мучені як такі, що є з жидівської крови. Так не сталося завдяки Америці. Тепер вони відплачуються Злученим Державам за цей ратунок у такий спосіб, що пишуть, що американці властиво не допомагали та не воювали, а тільки „блофували”, лякали різними „тайними зброями”, а як були які американські перемоги, то хіба над нещасними ніграми в Каролайні або Місісіпі . . . В очах американських „долярових дипломатів” перемога над Гітлером не була навіть перемогою, але великою поразкою. Одначе, пишуть у Москві, Америка могла „блофувати” в минулій війні, тепер цей „блоф” не залякає Кремля; Совєти ніколи не уступали перед такими, що „блофують”. Спасення Европи, пишеться далі, зачалось від 22 червня 1941 року, коли то Німеччина напала на Совєти. Британсько-американська війна в Африці це сміх, а справа „зі західним фронтом”, це ганьба, пишуть „Ізвєстія”, підкресляючи, що одинока совєтська армія вратувала не тільки Совєти, але й Париж, Прагу, Лондон і „свободу нової Югославії”. За це все, пишеться далі, Америка планує тепер хрестоносний похід проти Совєтського Союзу, хоч ніхто в ньому цілком певно участи не візьме.

Такі речі розголошувано ще теж і по радіо, повторяючи, що тільки одинокий Совєтський Союз сам переміг Гітлера і вратував Европу та цивізізацію.

Мексиканський приятель

„Дон Порфіріо”, якого дійсне імя було Порфірій Діяс, був безперервним президентом Мексика від 1884 до 1911, доки проти нього не вибухла револьта під проводом Мадери в 1911 р. За Порфірія чужоземний капітал був забезпечений у мексиканських інвестиціях, а за це цей капітал забезпечував Порфірієві уряд президента майже впродовж 40 літ. Різні підприємці зі Злучених Держав обильно користали з привилеїв, які давав їм Порфірій. Та як в р. 1911 Франсиско Мадеро повалив Діяса, тоді в Північній Америці повстала ворожнеча до нового, революційного Мексика. У самому Мексику настали часи, типові латинсько-американським республикам минулого століття: безупинний хаос і насильне скидання кожночасного президента. Серед того Злучені Держави вислали були до Мексика невдалу зрештою карну експедицію під проводом ген Першинґа. Знов мексиканський кандидат на президента, Панчо Вілля, загнався був раз на територію Злучених Держав і мало що не довів до війни між обома сусідами. Перша світова війна дала притоку німцям притягнути Мексик на свій бік. Доперва остання війна наблизила Мексик до Злучених Держав під політичним оглядом. Залишалася ще економічна ворожнеча, бо мексиканський уряд повивласнював американських капіталістів, очевидно за відшкодованням.

Серед таких споминів з недавної минувшини президент Злучених Держав, Гері С. Труман, вибрався в березні теперішнього року на відвідини до Мексика. Успіх його відвідин показується у ревізиті мексиканського президента Міґеля Алемана, який перебував у Злучених Державах від вівтірка 29 квітня до вівтірка 6 травня. Забули люди за давні взаємні рекримінації, за ворожнечу, за грошеві зиски, а навіть за колишні війни між обома країнами, а згадували про взаємні інтереси, про приязнь, про потребу солідарності, про забезпеку на майбутність. Найбільше говорили про добросусідські відносини.

Незвичайною до деякої міри була поведінка американських провідних людей у відношенні до през. Алемана: Йому на стрічу аж до границі Мексика вислав през. Труман свій президентський літак, а в дорозі до столиці супроводжали його американські бомбери. Коли у вівторок 29 квітня през. Алеман прибув до Вашинґтону, йому на привіт вийшов през. Труман в оточенні цілого кабінету і військових достойників. Коли Алеман їхав з летунського майдану до Білого Дому, яких 800,000 людей вийшли на вулиці міста, удекорованого мексиканськими й американськими прапорами. Як на місто Вашингтон це велике число. Тільки людей не явилося навіть під час побуту англійської королівської пари у Вашингтоні в 1939 р. Згаданого дня відбувся державний бенкет на честь мексиканського гостя в Білому Домі, а в ньому, очевидно, взяла участь найвища знать. У середу 30 квітня відбулися наради Пан-Американської Юнії при співучасті Алемана і репрезентантів 21 американських республик на знак загальної американської солідарности.

Та мабуть кульмінаційною точкою побуту през. Алемана була його поява на спільнім зібранні обох палат конгресу Злучених Держав у четвер 1 травня. Це небувала подія в історії взаємин обох сусідніх держав.

У пятницю 2 травня поїхав мексиканський гість до Ню Йорку, де була звичайна парада, влаштовувана з нагоди побуту достойних гостей. Крім того управа міста надала Алеманові почесне горожанство міста і ключі міста Ню Йорку. Ввечір того дня відбувся в готелі Комодор обід на честь гостя, уладжений Пан-Американським Товариством Злучених Держав. На час побуту Алемана в Ню Йорку през. Труман вислав для його вжитку своє авто з Вашингтону. Це вже признака особистої приязни.

Поява през. Алемана на нарадах Організації Обєднаних Держав у суботу 3 травня була надзвичайна, але це лише припадок, що саме тоді була скликана повна Асамблея Обєднаних Держав, яка має осідок в Ню Йорку. У понеділок 5 травня відвідав мексиканський гість військову академію у Вест Пойнт над Гудсоном і там передав як символічний дарунок мексиканський прапор. Огляненням велитенських електрично-водних заведень в Долині Тенесі у вівторок 6 травня закінчив през. Алеман свої відвідини.

У часах, коли в цілому світі поширене взаємне недовіря народів до народів і держав до держав; коли могутні сусіди вживають небувалих способів на підкопання сили слабшого сусіда з метою, щоб над ним опісля запанувати — у таких саме часах між могутньою Америкою і слабим Мексиком наладнуються відносини на підставі повної рівности й незалежности. Взаємні відвідини голов обох сусідніх держав є видним знаком епохальної переміни настроїв по обох боках граничної ріки Ріо Ґранде. Вони є теж вказівкою, як повинні укладатися подібні відносини в цілому світі.

Ніщо дивного, коли визначні американські журналісти виходять з такими заввагами:

Коли б так на мапі на місці Злучених Держав Америки була поміщена Совєтська Росія, то як тоді виглядав би на цій мапі Мексик? Чи не був би він замальований червоною краскою разом з цілим північно-американським континентом?

Це пригадують тому, що з Москви кидається безупинно заклики остороги: „Стережіться американського імперіялізму!”

Микола Чубатий.

Проти кого бореться Україна?

Політичне положення у світі зачинає змінятися в користь українського народу. Коли в часі війни західні демократичні держави мусіли рахуватися з Совєтською Росією, якої вони конечно потребували, щоби зломити силу націстичної Німеччини, то нині немає вже тої конечности та західні демократичні держави відзискали свободу у веденні своєї світової політики. Навпаки, російсько-большевицький імперіялізм та комуністична пропаганда Москви по цілому світі загострила чуйність західної демократії проти московського тоталітарного комунізму та російського імперіялізму. Тому їх інтересом нині є ослаблювати Совєтську Росію та зупиняти поширювання її впливів.

Річ природна, що в такій ситуації зачинає вже й впливова преса писати про потребу визволення України, бо це мав би бути засіб до ослаблювання московського імперіялізму. Про справу визволення України вже без подразнення стане говорити й відповідальний державний муж та без страху, що його думка прихильна для справедливої справи України може викликати гнів могучого Кремля. Одним словом, нині обставини є на загал корисніші для ясного ставлення справи визволення України як актуальної справи світової політики.

Коли західні демократичні нації нині щораз виразніше звертаються проти Москви, то для українців по всьому світу стає основною справою української національної політики — справа, проти якої Москви звертається світ західної демократії; тільки проти світового комунізму, для якого Москва є нині столицею, чи теж проти Росії та проти російського імперіялізму взагалі.

Читаючи американську пресу та слухаючи промов людей рішальних в американській закордонній політиці, відноситься враження, що ця справа не є для богатьох вповні ясна. Одні говорять про спинення комунізму, другі про спинення російського імперіялізму як такого. Перші, підкреслюючи в першу чергу небезпеку комуністичного опанування дальших держав Европи, нерідко ясно протиставлять Росію російському комунізмові. Вони навіть нерідко підкреслюють доброту та другі симпатичні прикмети російського народу а всю вину нинішного світового замішання звалюють тільки на комуністів.

Річ природна, що такий підхід помилковий. Україну, Польщу, балтійські держави та Фінляндію завойовувала так само Росія царська, як й нинішна комісарська. Опанувати морські проливи Босфору та Дарданель намагалася так само царська Росія як й нинішна Росія Сталіна. Україну гнобила так само біла Росія як і нинішня червона. Західні впливи в житті українського народу, українську церкву, нищила так само Катерина II як й Сталін Кривавий. Значиться, політичні цілі білої та червоної Росії ті самі, тільки методи поступовання дещо відмінні. Большевики примінюють терор універсальний, царський уряд стосував його у відокремлених випадках та не так брутально. В тім й ціла ріжниця.

Неясність підходу серед західних народів до Москви є теж головною причиною, чому нині на заході немає майже ніякого пляну щодо політичного укладу Східної Европи на випадок упадку комуністичної диктатури в Москві. Що мало б наступити на випадок розвалу СССР: відбудова Росії більше чи менше демократичної, чи розбиття Росії на національні держави, з приміненням права самоозначення народів?

Зрештою, не можна дивуватися цій неясности західного дипльомата чи журналіста, коли навіть серед заінтересованих народів немає вповні ясного погляду на це, що мало б статися на випадок розвалу СССР, доконаного чи то в наслідок зовнішного удару чи в наслідок внутрішної революції.

Трафаретно повторюється у нас клич Самостійна Україна та рівночасно практичні політичні потягнення говорять менше ясно. Візьмім для прикладу відомість, що прийшла з Европи про утворення Антибольшевицького Бльоку Народів (АБН). Пресові комунікати тої революційної організації говорять, що до тої організації належать представники мало не всіх підсовєтських народів, між ними теж представники росіян.

Раз в цій організації є представники росіян, то як можна думати, що вони погодилися б на поділ Росії на низку національних держав, що є рівнозначне з розвалом Російської імперії раз на все. Сидять там і росіяни, так це доказ, що вістря боротьби тої організації звернене не проти Росії гнобительки тих народів, але проти червоної влади большевиків. Значиться, боротьба йде в першу чергу проти комуністичного режиму в Росії, а не проти самої Росії, білої чи червоної.

Безперечно, що терор і гноблення України большевиками протягом останніх тридцять років звертають усю увагу та вістря українського визвольного руху проти червоної влади над Україною. Психологічно та чуттєво це зрозуміле, як відрухова акція проти цего, що нас всіх безпосередньо болить. Одначе, логічно це не дасться оправдати, бо ріжниця поміж червоними росіянами та білими чи красими лежить тільки в способах їх боротьби за посідання України. Цілі всіх росіян ці самі: не випустити України зі своїх рук.

Цю неясність слід у нас усувати тимбільше, що ми маємо ще між собою українських політичних діячів, одні з яких підтупцюють за російськими соціялістами, другі на ділі остали по давному прихильниками федерації України з Московією. Натомість, поміж російськими політичними діячами немає нині відповідальної людини, що погоджувалася б на відокремлення України від Росії. Це слід мати на увазі, бо цілу нашу увагу приковує боротьба проти совєтського комунізму, натомість боротьба проти Росії, як вікової гнобительки українського народу, губиться серед тої протибольшевицької суматохи.

Таке ясне ставлення справи визволення українського народу є тим більше конечне, що українським масам, які нині явно та підпольно боряться проти Совєтської Росії, видається, що упадок большевиків в Росії автоматично принесе визволення України. Це погляд помилковий, який треба тепер розвіювати поки час та поки можна підготовляти публичну опінію демократичних держав на саму істоту боротьби України за волю.

Якщо в Україні не стане російських большевиків, то будуть старатися влізти в Україну теж представники другої Москви, так само ворожі до українського народу, як влада Сталіна. Большевизм в Росії це з історичної перспективи явище переходове. Якщо не впаде він насильно, то перейде еволюцію та лишиться патріотичною російською організацією. Але ані перша, ані друга евентуальність не принесе визволення. Україні. Його може принести тільки розвал російської імперії, як такої, без огляду на її краску.

Ол. Луговий.

Дажбожі Внуки

I.
НА ЧУЖИНІ МІЖ СВОЇМИ

30)

Говорили довгенько. Сторонний, колиб вчув їх розмову — нудився б, нісенітниці без змісту, от, аби не мовчати! Молодятам розмова видавалася надто приємною, важною, без неї життя не було б таким повним. Тим більше, що розмовляючи, не раз собі поцілувалися, хоча поцілунки й шкодять здоровим. Десь перед другою поскидали черевики, — не хотіли побудити батьків, — легенько пострибали по сходах. Поставали в дверях між своїми кімнатами й ще гомоніли притишено. Простояли б може й до ранку, дивлячися одно на одного, аж в кімнату увійшла заспана мати.

— Бійтеся Бога, діти! — докоряла шепотом. — Вжеж по другій!... А ви? Спати! Заждіть, батько вам відчитає взавтра „патер ностер”!...

— Не взавтра, мамо, нині! — Ростислав поправив.

— Нехай нині! — мати сварила. — Де то ви так довго блукали? Ми поліцію хотіли вже повідомляти!... Гай, гай!... Спати!... Бо фарму обоє побачите, як свої вуха! — загрозила відходячи.

Вони зайшли до Ростиславової кімнати, засвітили. Він дістав з валізки світлини. Мамині — малоденькою дівчиною, вже старшою жінкою, з перед кількох років, третю, зняту з татом і ним — маленьким. Тато в однострою полковника російської гвардійської артилерії. Дві інших татові — одна в студентському однострою, друга в однострою полковника Української Армії. І своїх дві — одна, малою дитиною, знятий з великим вівчарем.

— Та ж ти викапаний батько! — скрикнула, — порівнявши світлини з живим оригіналом, — Ірина.

— Не зовсім! У мене матерві очи, уста... Ось порівняй! — подав більшу материну світлину.

— Справді! Закрий чоло й підборіддя — ти копія матери... Яка ж вона гарненька, люба!... — Ірина поцілувала світлину. — Тато, немов герой давний!... Що це у нього за різні убори на кожній світлині?

Ростислав пояснив.

— О, то вої батьки визначні люди!... От, не сподівалася!... Дай мені по одній світлині!...

— Вибирай, які краще тобі подобаються!... Це я самий! — подав своїх дві світлини. На одній подобав на перебране в цивільне військового німецького „бурша”.

— Е! Я тебе й живого бачу! — дівчина усміхалася збиточно. Світлини взяла. — Ой, ти тут на дівчину подібний! Волосячко не підстрижене! — казала посміхаючися. — Я прикращу свій столик! Поставлю твого тата й маму напроти своїх, тебе посередині. Прокинуся — добрий ранок всім казатиму...

— Мені скажеш до дверей, я почую! — він сміявся. Ти дасиш мені світлини батьків і свою... Мені кривда була б...

— Своєї я не маю! Маю з передкількох літ, щось у чотирнадцять!... Таке собі довгоноге худе, незграбне сотворіння... Ніяково показати!

— Тобі так здається!... Ти й тоді гарненькою була, я певний.

— Я на твойому столику рано все прилагоджу!

— Лагодь таки зараз! — озвався батько від дверей. З матірю вже кілька хвилин стояли, любувалися дітьми. Завязував шнурки кимони, вдавав сердитого. Жебонять всю ніч, гей курчата!... Адже розвіднюе вже!...

— Ростислав показував світлини свого тата й мами, — дочка виправдувалася. Я дивилася, ну... Не будемо ж мовчати, наче води в рот понабирали!...

Батьки зацікавилися:

— А ну, но, покажи, доню! — казав пан Ставрович підходячи.

Дочка притиснула світлини до грудей, по діточому набурсилася:

— Я для себе випрохала! Це мої!

— Дивись на неї! — насварила мати. — Мої!... А ти чия?

— Давай, давай!... Віддамо ж тобі! — Батько вихопив світлини з доніних рук. Приглядався, забув, що вже днів... Гомонів:

— Молодий і полковником вже був?... Трудно й розпізнати, коли б не вуса, — занадто батько на сина подібний!...

— Ростислав поправив протиприродну думку:

Батько на сина не може бути подібний, тату, а навпаки...

— Невже ж я так сказав? — батько здивувався. — А це мама! — впилися обоє очима у світлину. — Красуня, але сумна дуже. Видно біди немало зазнала... Відживе тут!... Я лиш тебе, синку, побачив, зразу пізнав, що з неабиякого панства походиш! О, а твої? — кинувши оком на світлину, усміхнувся. — Що це за шапочка на тобі смішна така?...

— З Відня... Минувшої осені я думав в університет вписатися... Та клопоти з виїздом перешкодили...

— Ви не знаєте, тату, що Ростислав повну гімназійну освіту закінчив? — підхопила Ірина.

— Звідки знатиму? — невинно питав батько. — Ти не даєш Ростиславові часу поговорити з нами, для себе тільки розпитуєш!... Мабуть зашлю тебе на форму, на ціле літо, щоб нам тут не перешкоджувала... Вибачай синку! — Звернувся до Ростислава. — Матимемо доволі часу про твоїх рідних довідатися, про нас тобі все розповісти...

(Дальше буде).

о. П. Корсуновський

Українська Республиканська Капеля

Як вона промощувала собі дорогу в широкий світ. Сторінка зі щоденника.

В память 25-річча першого тріюмфу Української Республиканської Капелі в Европі (в місті Празі, Чехословаччина) помістив я був статтю в „Свободі", в травні 1944 року. Тепер передаю з мого щоденника цю сторінку, де записаний другий наш виступ, 14. травня 1919 р.

...Середа. Зраня капеляни зійшлися на співанку, але вона не відбулася, бо нас запросили до студії „Кіно-Прага", щоб зробити знимку на фільму. Це забрало багато часу.

Тут же була зроблена світлина Капелі в „европейських" убраннях для себе й для реклями.

Популярність Капелі та українського імени росте як на дріжжах. В трамваях, ресторанах і на вулицях, скрізь чути розмови про нас. Впізнають нас по національних відзнаках (св. Михайло, Тризуб і Лев) на розетках українських кольорів в петлицях наших „візиток". Чехи, святкуючи „медовий місяць" своєї волі та незалежности, ходили із своїми чеськими відзнаками, підходили до нас і чіпляли нам свої відзнаки рядом з нашими, а ми чіпляли їм свої, які мали в запасі.

Скрізь чути: — „це українці... Це ті незрівняні співаки".

Чешки не стримуються, щоб не обдарувати нас милим усміхом та привітанням.

Увечері, в 7-ій годині, в „Сметановій Сіні" „Обецного Дому" розпочався наш другий концерт у Празі. Вже вихід на естраду (це концертова заля і куртини нема) зробив на публику імпозантне враження. Спочатку з двох протилежних дверей одночасно почали виходити панночки в білих шовкових убраннях, за ними чоловіки в чорних. Без шуму кожний ставав на своє місце на естраді. Це особливо зазначую, бо на чеському концерті (Реквієм Берліоза) ми бачили, як вони на цю саму естраду виходили натовпом з гаміром і потім досить часу взяло, поки дірігент розставив їх по голосах, але й після того стояли не в порядку, а гуртами. А їх же було на естраді всемеро більше, ніж нас.

Поява вже перших наших панночок викликала бурхливі оплески, котрі не затихали, аж поки вся Капеля не вийшла. Коли ж нарешті зявився Кошиць, оплески перейшли в бурю овацій.

Залунали в повітрі згуки гимнів: чеського, словацького, українського. Електрика залила вогнинним морем світла всю залю.

Далі — наші чудові канти з могутніми розкатами грому басів та підземних октав.

Ентузіязм чехів росте й зростає... Вкінці відділу — вже манифестація.

Від найбільшого чеського музичного товариства „Глаголь", котре має 5,000 членів, підноситься Кошицеві велика пальмова вітка у величезному пукові лаврових гілок, перевита чеською національною стрічкою із золотим написом: „Братньому Народові від співочого товариства „Глаголь". 14 мая, 1919 року". При цьому був і гратуляційний лист від голови його й дірігента, одного з найбільших тодішних чеських композиторів, проф. Я. Кршички.

Перед третим відділом зайшов до нашої кімнати міністр В. Клофач. Проходячи поміж нами все говорив: „Без конкуренції!", а гратулюючи Кошицеві казав, що чеська мова дуже подібна до української і що це йому дуже приємно. Це той самий Клофач, котрий енергійно „насаждав" москвофілство, особливо в Карпатській Україні, та славився своїм просто звірячим україножерством.

Нарешті концерт скінчився, але публика й не думала, щоб виходити. Громи оплесків, криків не вгавали. Заспівали ще на безконечні домагання кілька пісень і вже рішуче вийшли з естради. Поодягали верхнє вбрання, щоб іти додому, але з боку залі гриміли такі божевільні овації, що Кошиць просто зніміється виходити та кланятись. Публика вимагає ще співу, наче хоче в один вечір переслухати всю Україну. Зібрані у верхню одіж ми мусіли ще раз вийти на естраду, перед котрою натовпом стояла публика й немилосердно била в долоні та кричала. Заспівали чеський та український гимни і після того рішуче почали виходити.

Знову овації. Чулися викрики: „Слава басам!" А ми вже й похрипли всі так, що й розмовляти не могли.

У вестибюлі публика чекала Кошиця й нас співаків. Витали й тут нас без кінця. Ось підбігає якась чешка то до одного капелянина, то до другого і в захопленні каже, що вона не пропустить ні одного концерту, що слухати капелю — це щастя. „Вас", каже, „не випустять з Праги нікуди!" і т. п. Ми їй сказали, що в Празі ще має відбутися чотири концерти, а потім поїдемо по провінції, де вже концерти оголошені. Вона виявила ще більшу радість, що майже вся Чехія буде мати щастя слухати капелю.

Тут же, у вестибюлі чекала група полонених вояків-українців, котрі вже пять років не бачили України. Із слізми на очах вони дякували за ту насолоду, яку вони відчували, слухаючи рідну пісню.

Підбігає якийсь добродій в російських офіцерських „пагонах".

— Нет-лі здесь каво-нибудь із Харьковской губернії? Хотелось би увідеться с землеком.

— Між нами москвитів нема, тут тільки українці, — одержав він відповідь якраз від харківщанина Беня. — А коли ви з Харківщини, то чому не говорите українською мовою?

— Я, знаете-лі, умею гаваріть па русскі, па ческі, па польскі, па французскі, па немецкі, а па украінскі не гаварю.

— Ну, то нема чого й балакати з нами. Ми вас не розуміємо.

„Працю" таких панків капеля й досі не перестає відчувати на собі. Ще зранку до нас дійшли чутки, що росіяни закупили багато квитків на сьогоднішний концерт, щоб чехам залишилось їх менше, але й самим не прийти, аби було враження, що заля не заповнена, отже, значить, чехи не цікавляться українськими концертами. І дійсно, в залі було досить порожних крісел. При тій цікавості, яку капеля викликала в Празі та після тих захоплюючих рецензій, які були поміщені у всіх часописах про перший концерт, це дійсно здавалось дивним. Дивувалися й самі чехи, котрі ще під час концерту, приходячи до Кошиця та гратулюючи йому — вибачалися, що, заля не переповнена, що вони самі не розуміють, чому це так сталося, що їм соромно за своїх співгромадян.

А під час вечері, на котру запросили після концерту Кошиця й співаків чеські „гудебніки" та публика, було пролите світло на цю дивну справу. Квитки на концерт капелі, як зазначено було в афішах, продавалися в двох книгарнях. Коли чехи заходили до однієї з них, то касієрка казала їм, що вже всі квитки випродані. Намовили її, як виявилося, казати так росіяни, з котрими вона симпатизувала зогляду на звичайне чеське москвофільство. Друга книгарня не погодилася на таке шахрайство і в ній діставали квитки всі ті, що туди звертались.

Завдяки заяві першої касієрки по Празі рознеслася вістка, що вже нема квитків. От і тому заля не була переповнена. Тим часом ця сама касієрка перед самим початком прислала до каси „Обецного Дому" всі квитки, які було доручено було їй продавати, з повідомленням, що... „ніхто не питався за квитками"...

— В одній книгарні всі випродані, а в другій... ніхто не питався".

Отже ясно! Крім цього ще виявилося що централя російської колонії видала суворий наказ збойкотувати „мазепинський" концерт і на той день „в спешном порядке" улаштувала свій російський концерт, на якому співали і... „малорускіє песні". Проте, ефект вийшов протилежний. Чехи досі мало чули про Україну, а визнавали лише Росію, на котру колись (за Ракузька — Австрії) були звернені всі їхні надії. На Росію дивилися вони як на визволительку всього словянства, у відношенню до котрої всякий сепаратизм рахувався злочином. Та тепер вони на власні очі побачили „братнє" відношення до менших народів, переконалися про терпимість росіян до тих, хто не так думає, як їм бажається. Чехи як про якусь новину довідалися від нас, що в Україні українська мова була заборонена, адже навіть Австрія не забороняла їм чеської мови. Довідались, що сорок мільйонів українського народу не мало права мати рідної школи, що навіть слова: Україна, українець — рахувалися протизаконними. Українці, щоб не підпасти під „благосклонноє вніманіє" начальства, повинен був називати себе вигаданим словом „малорос", а взагалі „русскім". Навіть поляки, литовці, татари та інші русіфікувались. Всі в Росії мусіли бути „русскімі"!

— То це, якби сповнилися наші давні мрії про визволення зпід німців і приєдналися до Росії — то й ми повинні були б називатися „русскімі"?! — обурено скрикнули чехи.

— Та цього ж і німці не робили! Під їхнім пануванням ми все ж користалися і своєю мовою і мали свої школи від найнижчої до найвищої! — Тепер ми бачимо, що й Росія не в меншій мірі ніж Австрія є тюрмою народів! Не дивуємося, що нам тюрму будували чужі нам німці, але боляче, коли таку саму тюрму для своїх народів будують самі таки брати-словяни. Ми все дивувалися, просто не розуміли бажання українців відокремитись від Росії та створити свою державу. Нам навіть здавалося, що це є зрада загальній словянській справі. Бачимо тепер, що до цього часу ми мали інформації з непевних джерел.

Під час вечері виявилась і цікава, але сумна подробиця. Більшість присутних вперше почула, що у Празі існує Посольство Української Народньої Республики...

— Та, — зауважив наш великий прихильник Нечас, — ваш спів робить те, чого не в силі зробити ніяка дипломатія ані зброя. В ньому ви розкриваєте душу вашого великого народу, і ним наближаєте до нього серця всіх народів. Ним ви привертаєте до себе симпатії і співчуття не тільки тих, хто слухає вас безпосередньо, але й тих хто читає про ваш спів рецензії, котрих написано зпиводу одного тільки концерту більше, ніж пишеться звичайно про яку-небудь найбільшу перемогу дипломатії або зброї. Тим більше, що в цих рецензіях виливається таке захоплення, з яким ні про що інше не пишеться так ніколи. Мало чувані й досі слова: Украіна, українці — вбиваються в мозок і слухача і читача, і вже назавжди там залишається. От оце найбільша ваша перемога!

Було на вечері багато й тих, хто чув капелю на першому концерті в „Народнім Діваді". Одна „слечна" (панна Йозефа Фіялова), котра кінчає курс співу у найвидатнішого чеського артиста-співака, так оповідала про свої і бувших з нею в льожі на першому концерті переживання:

— Ми ще напередодні прочитали у „Венкові" про спів капелі. Там він незвичайно розхвалювався. Нам здавалося, що це звичайний для всіх гастролирів спосіб, аби приманити публику. Все ж ми зацікавились, бо чули багато про російський спів, котрого не відрізняли від українського. Прийшли ми на концерт, так би мовити, з критичним настроєм, бо ми закохані в знаменитих наших чеських хорах та піснях. Тому й не почували нетерпіння, щоб скоріше підносилася куртина. Додам, що нас більше цікавило побачити ваші національні вбрання, в яких ми сподівалися побачити вас, чи вони кращі від наших. Не чекали ми чогось надзвичайного ще й тому, що, по нашому розумінню, вас було мало, а ми звикли до хорів, зложених із соток людей, масових. Коли ж піднеслася куртина, і ми побачили вас на сцені — перше враження, котре виникло в нас, було почуття розчарування, навіть досади, що ви в европейських убраннях, а не національних. Тільки заімпонував нам прекрасний порядок, в якому ви стояли, — цього в нас не буває... Ми щиро привітали вас оплесками, яко своїх гостей, яко братів-словян. Коли ж ви почали співати, в наших душах, в наших серцях наче щось розірвалося... неможливо словами описати ті почування, які ми переживали. Це було для нас щось несподіване, якесь чудо! Скажу тільки, що першою фразою: „Кде домов муй" — ви зробили те, що не тільки я, але й цілий театр був у ваших ні... Ми хвилювалися, ми міцно стискували кулаки, ми плакали... Ми боялися... прокинутись із чарівного сну... Ми, чехи, побачили, що ми самі не вміємо співати свого власного гимну. Ми, так виходить, мусимо в українців навчитися, як його треба співати. (Це говорила вона з особливим притиском). Впродовж всього концерту ми просто божеволіли від захоплення і все боялися, що не задовольнимо вас своїми оваціями, боялися, що от-от концерт, наш пир душевний, закінчиться... а з тим прийде й кінець нашому щастю... Єдиною утіхою було, що це не останній ваш концерт. Сьогодні ми знову переживали те щастя і дуже жалкували тих, хто міг би слухати вас, але не дістав вступу завдяки заходам недобрих людей. Брати-українці! — Закінчуючи свою промову додала вона: — Прийшли ви до нас із своїми рідними співами і здобули наші серця. Тепер розуміємо вас і ваші стремління до самостійного життя й розвою. Від всієї душі бажаємо допомагати вам. Віримо, що всі словяни нарешті порозуміються і сполучаться в єдину велику родину. Будемо згадувати про вас, але цього мало — прийдемо до вас і будемо, працювати з вами. Хай живе Україна!

Ті слова були покриті гучними оплесками не тільки тих, що були на концерті, але до них приєдналися й ті, що припадково в цей час вечеряли в обширнім ресторані „Обецного Дому, та приєдналися до дружньої бесіди, котра затягнулася далеко за північ.

Так закінчився день 14. травня 1919 року, день другого тріюмфу Української Пісні в Европі.

„ТРОБЛМЕЙКЕР": ГЕНРІ А. ВОЛЕС. — Бувший віце-президент, Генрі А. Волес, наробив досить шуму в Европі своїми загонистими промовами. Вернувши до Злучених Держав він думає далі продовжати цю „роботу". Та, як кажуть, тут його не будуть брати так серіозно, як в Европі.

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ ЧАСОПИСНИХ ВИДАВЦІВ. — На зїзді Американського Товариства Часописних Видавців, що відбувся тому кілька днів в Ню Йорку, вибрано нового президента, яким є Дейвид В. Гов (середина), власник часопису „Фрі Прес", Бурлингтон, Вермонт.

Чому не маємо приятелів?

(За „Українською Трибуною").

(Докінчення)

Іншим віддзеркаленням і мірою слабости цього звена є стан і рівень нашої сучасної товариської культури. Під цим треба розуміти щось більше, ніж тільки „гладкість та укладність" чисто зовнішних форм. Йдеться про плекання товариськости, як одної з основних форм звичаєвих людських взаємин; її основою знову ж є головно приязнь. Де її немає, там товариська культура неможлива. На загал, українці (принаймні сучасної доби), мало себе відвідують; не люблять заходити до когось і не люблять приймати в себе. Під „прийняттям", якщо вже воно реалізується, люблять не знати кому й для чого потрібну варварську „виставність", яка багато коштує і не дає тих ефектів, які є властивим змислом і призначенням відвідин: бачити себе, довідатися взаємно про новини, про себе, поділитися думками, досвідом, дати собі взаємно свідомість і почуття спільности і різноманітної звязаности. Англосаксонці, французи, німці, найбільш цивілізовані нації світу не уявляють собі життя без їхнього „візит" чи „безуху". Плекаючи культуру відвідин, вони їх завжди тримають матеріяльно на рівні адекватному з реальними фінансовими спроможностями господарів; у нас цю культуру вбивають так само претенції гостей, як і фальшиво зрозуміла „гостинність" господарів. Багато наших домів боїться відвідин, бо вважають, що не можуть „відповідно поставитися", а багато відвідувачів приходить до знайомих з традиційною пресумпцією, що їх „відповідно вгостять". Наслідок такий, що люди в нас приватно майже з собою не сходяться. В нас мало українських „домів". Зокрема в Західній Україні підміною товариських зустрічів і плекання товариської „культури" була каварня.

Це має дуже далекойдучі і важкі наслідки. За браком цього цементу товарискости і приязни, при зумовленій цим внутрішній розсипаности громадянства, немає ні форм, ні місць, де люди могли б з собою зустрічатись, ближче себе пізнавати, оцінювати себе з доброї сторони, бачити також свої позитиви. Наше громадське і політичне життя було б багато здоровіше, цупкіше, більш сконсолідоване, а разом з тим, більш витривале на всякі зовнішні напасті і атаки, якби в нас люди жили більш товариським життям. Скільки непорозумінь, скільки підозрінь, скільки взаємних обвинувачень можна б уникнути, коли б безліч наших людей, нераз найбільш передових, у всіх таборах, у всіх групах і партіях, мали волю справді бути тією „спільнотою", про яку стільки пишеться і говориться. Єдиним тривким фундаментом цієї спільности може бути тільки почуття й атмосфера приязні; ні „сума інтересів", ні „залізна дисципліна" цього суспільного цементу не заступлять. Вся незломна, справді так могутня сила англо-саксонських держав та імперій полягає саме в цьому психологічному цементі; це суспільності, які не тільки відмовляються себе внутрі ненавидіти, але більше того, у безконечних формах і варіянтах у всьому плекають атмосферу солідарности і приязні.

Те, що стосується до наших стосунків всередині, має свій відповідник і до стосунків назовні. Так само, як самі між собою, не вміємо собі робити й зберігати приятелів і на зовні. Чому не маємо приятелів у світі, поза Україною? Не обманюймо себе. Ми їх не маємо. Про який нарід можемо з повним оправданням сказати, що є нашим добрим і вірним союзником? Про якого великого державного мужа сучасности можемо сказати, що він є вірним і переконаним заступником нашої справи? Не маємо їх тому, що за ці приязні не дбаємо, не робимо їх, не підтримуємо. Наша пропаганда ширення доброго імени українців, боротьба за визнання справедливости і слушности нашої справи починається від кожного з нас особисто; ніяка організаційна „пропагандивна референтура", ніякі брошури і листівки, ніякі статті „проляснсовані" в тій чи іншій газеті не дадуть того, що дасть і мусить дати особиста постава та свідома дія кожного з нас. Змисл нашої пропаганди закордоном мусить у першу чергу полягати на сумі цих особистих взаємин, що їх зможемо і зумієм нав'язати з чужинецьким довкіллям. Але підставою цих взаємин може бути і мусить бути тільки вміння жити приязно і з'єднувати собі приятелів.

Безумовно, що є й об'єктивні причини того, що не маємо у світі приятелів. Не можемо їх мати серед народів, з якими стоїмо в боротьбі за наші землі. Поза ними, українська справа псує багато плянів і проектів серед тих великих і малих потуг сучасного світу, які по останній страшній війні хотіли б спокою й замирення і не хочуть ризикувати тією шансою, через висунення дразливої, невигідної і „несвоєчасної" української справи. Об'єктивні умови для ставлення нашої проблеми у світі справді не є сприятливі. А, проте, можна і при тих умовах робити і зробити дуже багато. Ми в такому положенні, що з нашою справою ми мусимо йти до людей і не чекати, що вони прийдуть до нас. Ми не якась заворожена царівна, за прихильність якої різні царевичі й королевичі мусіли б забігати. Також у приязні існує закон взаємности: приязнь — за приязнь. Щоб що приязнь світу мати, треба її здобувати. Але й саме оте свійство, яке нам так само у внутрішніх взаєминах між нами самими, як і на зовні, так важко дається.

Як було сказано, природа української людини має всі внутрішні предиспозиції для того, щоб розвинути в собі свійство приязни, доброзичливости, солідарности. Ми не є по натурі лихі люди; в багато дечому навіть кращі, ніж нам самим це здається. Якщо йдеться про проблему побудови нашої внутрішньої спаяности і сили, і так само важливу проблему здобування для нашої справи симпатій чужого світу, мусимо так само у внутрішніх взаєминах, як і на зовні, вийти з нашого індивідуального чи гурткового гетта — і здобувати світ. Його не здобувається тільки насильством, ненавистю, фізичним завоюванням. Не менш могучі, і завжди тривкіші є ті завоювання, які робиться серцями, приязню, добротою і зичливістю — і тією зброєю мусимо навчитися володіти.

Зенон Пеленський.

„КАРЕ" поширює працю та приспішує доручення пакунків

Під теперішню пору люди в Европі переживають велику недостачу в харчах та інших необхідних річах. Аби уможливити американцям помогти своїм рідним та приятелям в Европі, КАРЕ — неприбуткова кооперативна організація, що висилає пакунки до Европи — старається приспішити доручення замовлених пакунків. Про це заявив Пол Комли Френч — голова тої організації.

Він недавно вернув з нарад в Парижі, де були присутні всі керівники европейських місій КАРЕ. Предметом нарад була справа, як приспішити доручення різних чотирьох пакунків, що організація має до висилання.

Як заявив П. Френч, пакунки все доручуються згідно з гарантією, яку дає організація американським жертводавцям, не зважаючи на деякі місцеві затримки, спричинені порушенням транспорту та комунікації в зруйнованих районах.

Він оповів, як радісно приймають нові харчові пакунки КАРЕ та згадав також про велику потребу в текстильних виробах, особливо серед скитальців в Европі. „Вони найбільше терпіли", казав П. Френч. „Вони потребують всього. Пакунок КАРЕ з Америки не тільки дає їм дуже потрібні харчі та одяг, але і дає надію на завтра".

П. Френч подав до відома про два рішення нарад в Парижі в справі поліпшення та приспішення праці:

„В Цюриху, в Швайцарії, зорганізовано европейську централю КАРЕ. На чолі її призначено Нютона К. Рандолфа, який був головою місії КАРЕ в Німеччині. Справи, з якими раніш зверталися до нас, до Ню Йорку, тепер можуть бути полагоджені безпосередньо там.

„Крім того, щоби прискорити висилку розписок американським жертводавцям, заведено в канцелярії КАРЕ в Ню Йорку спеціяльні машини, що дають можливість висилати замовлення і розписки того дня, як ми їх дістаємо.

Остання новинка в праці КАРЕ — це новий пакунок з перкалем, що американці можуть замовляти для своїх рідних чи приятелів в Европі. В пакунку є 17 ярдів перкалевої матерії, включаючи матерію на чотири жіночі сукні, на чоловічі сорочки, міцну матерію на діточий одяг чи на чоловічі штани та пряжки, що можна різно вжити. Додано також матеріял до шиття. Подібно до інших пакунків КАРЕ — з

харчами, з коцами, з вовняною матерією — цей новий пакунок коштує так само тільки десять долярів, включно з гарантованим дорученням.

В харчовім пакунку КАРЕ є 21 з половиною фунтів важних продуктів, таких як чоколяда, кава, мясо, цукор, мука, сушені овочі, товщі, порошок з цілого, не знятого, молока, порошок з яєць та мило. В пакунку з коцами є два вовняні військові коци, матеріял до шиття та підошви і підпятки для направлення старих черевиків. В пакунку з вовняною матерією є три з половиною ярдів вовняної матерії, підшивка, гудзики та матеріял до шиття — з чого можна пошити мужеський костюм чи жіночий плащ.

Замовлення на якийсь зі згаданих чотирьох пакунків висилати на таку адресу:

CARE
50 Broad St., New York 4, N. Y.

Шукають своїх рідних

УВАГА: Пишучи до Укр. Допом. Комітету, просимо зпочатку листа подати, в якій групі і під яким числом є дана особа.

• • •

ГРУПА — ЛИСТИ ДО:

6694. Дзондза Івана, син Дзондзи з с. Розлуч, Турка, від Духновський Миколи.

6695. Саламаха Костя з с. Острів, Золочів, від Саламаха Петра.

6696. Корчинський зі Жмиринки від Лукіянович Наталії (Корчинська).

6697. Гуран Демина з села Мшанця, Теребовля, від Петрик Мирослава.

6699. Грицак Катерини від Грицак Левка з с. Лішна Вел., Самбір.

6700. Двіжона, Лукаша, Корина Дмитра від Двіжона Лукаша, син Матвія.

6701. Пенгрин Фенни, Халупа Марії, Мазур Івана з с. Торинське, Сянік, від Коник Григорія.

6702. Вовк Ілька з с. Остапе, Скалат, від Вовк Лідії (Мандрик).

6703. Стапай Олександри і Петра, Симотчик з с. Прилуки, Сянік, від Стапай Михайла.

6704. Проць Андрія з с. Ваньович, Самбір, від Проць Дмитра.

6705. Ліба Дмитра з с. Дроздович, Перемишль, Спожарський Івана і Михайла з с. Биршевич, Мацалак Миколи і Івана від Ліба Катерини.

6706. б) Калина Степана від Калина Івана з с. Чепелів, Броди.

6707. Питльований Степана від Причка Володимира.

6708. Дзядик Софії і Катерини з с. Залуж, Сянік, від Дзядик Йосифа.

6709. Возняк Евдокії (Рогальська) з с. Богатківці, Підгайці, від Гогальський Андрія.

6710. До тіток від Явчак Івана з с. Велике Поле, Сянік.

6711. Черевко Анни з с. Волоща, Дрогобич, від Лев Андрія.

6712. а) Саламаха Костя з с. Острів, Золочів, Коверко Маріз від Саламаха Петра і Софії.

6712. б) Слюсар Івана і Василя з Яворівщини від Слюсар Михайла.

6713. Кривенький Івана з с. Ларукова, Ропа Уласа з с. Борисковичі від Митрофанюк Лукаша.

6714. Дешева Олени (Погорів), Ногорів Івана від Дешевий Василя з с. Олексинці, Чортків.

6715. Ардан Дмитра і Петра, Казимир Євки і Варвари з с. Поляни, Ясло, від Ардан Михайла.

6716. Фаст Олександри і Герман з Тренкенту від Романовський Миколая.

6717. Стаховий, братів Кришталь Олександри з с. Задвіря, Львів, від Савчин Евгена.

6718. Гонтарський Володимира з с. Олешиці, Любачів, Мисяк Осипа від Бачинська Олени (Козій).

6719. Перейминіда Клементини (Березій), Тимчакевич Катерини (Панькевич), від Березій Володимира.

6720. Королишин Петра з с. Гиновичі, Бережани, від Королишин Федора.

6721. Назарійчук Петра з с. Семаківці, Коломия, від Назарійчук Василя.

6722. Деркач Івана від Кондзьолка Станіслава з с. Радловичі, Самбір.

6724. Нурка Василя з с. Хідновичі, Перемишль, від Попіль Івана.

6725. Семяновський Льва, Миколи і Йосифа з с. Брабовець, Стрий, від Берездецький Олександра.

6726. Колосівський Ярослава з с. Заднишівка, Підволочиська, від Сидор Павла.

6727. До рідних і знакомих з с. Лисятичі, Стрий, від Іваніців Миколи.

6728. Ковалик Анни з с. Чернево від Федина Йосифа.

6729. До кревних і знакомих від Гела Степана з с. Спасове, Сокаль.

6730. Мельник Мартина з с. Теніткники, Рогатин, від Мельник Василя.

6731. Пушнур з с. Гниличок від Дячун Ярослава з с. Розношинці, Збараж.

6732. До кревних і знакомих з Глиняк від інж. Тимяк Сидора.

6733. Сайчук Олени від Сайчук Михайла з с. Карів, Рава Руська.

6734. До рідних і знакомих від Шкарупа Антонини з Коломиї і Жук Володимира з с. Старяви.

6735. Мельник Степана, Мельничук І., від о. Мельничук Тита.

6736. Сірський Миколи і Анни з с. Соколівка, Золочів, від Якимець Михайла і Евгенії.

6737. Фіняк Івана, Замойський Михайла з пов. Бережани, від Бабухівський Івана.

6738. Маланчук Олени, Стоякевич Гриня, Шаран Антона з с. Ляшки Гор., Ходорів, Звозда Йосифа, Макогон Якима і Миколи, Хоманчук Михайла від Маланчук Степана.

6740 Гуло Павла від Гуло Константина.

6741. Лапка Наталі і Катерини з с. Добрівляни, Дрогович, від Кушна Наталі (Лапка).

6742. Шульга Юлії і Катерини, Пенсак Анни від Шульга Степана зі Львова.

6743. Корнійчук Ісака з села Негаївки, Камянець Подільський, від Корнійчук Петра.

6744. Цюпак Михайла з села Біленка Мала, Самбір, від Цюпак Розалії.

6745. Діцак Анни, Олекси і Насті, Проняк Івана і Гриня з Острова від Сова Івана.

6746. Головід Петра з с. Торки, Перемишль, від Мадай Василя і Головід Катерини.

6747. Гринівський Миколи і Евгенії (Скородинська) з Тисьменици від Мандзюк Михайла.

6748. Сурман Миколи з села Терло, Добромиль, від Сурман Еви (Маркевич).

6749. Захарків Евстахія з с. Вишнівчик, Підгайці, від Свіршко-Бетан Марії.

6750. Глова Семена з с. Захлюпана Балка від Миколенко Олекси Йосифа.

6751. а) Лигора Олени, Туриця Анни від Матюшенко Андріяна.

6751. б) Лановий Марка, Поли і Федосі від Ланова Анни.

6752. Кіт Теклі від Коцаб Вікторії з с. Поруби, Березів.

6753. Коваленко Костя і Івана, Куріпний Миколи, Козаченко Михайла, Бурлака Михайла від Пархун Архома з с. Круті Горби.

6755. Москаль Марії, Возняк Марії від Возняк Василя.

6756. Куций Теофіля з с. Загробеля, Тернопіль, від Дячун Антонини (Ястрембська).

6758. Опар Анни з с. Стежниця, Сянік, від Опар Дмитра.

6759. о. Маєвський Петра, Маркус з с. Жулин, Стрий, Гриб Розалії від Маркус Катерини.

6760. Островський Івана з с. Добрині, Рогатин, від Островський Василя.

6761. Атаманюк Михайла з с. Торговиця, Товмач, від Головчук Івана.

6762. Колодій Андрія з с. Журавиця, Перемишль, Осідач Михайла з с. Пакість, Мостиська, від Колодій Ярослава.

6763. Киричук Прохора з с. Жидичина від Сардайчук Олекси.

6765. Голубець Івана з с. Мальоговичі, Перемишль, від Живко Емілія з с. Ружовбовичі.

6766. Воробій Пилипа з села Баворів, Терніпіль, від Воробій Павла.

6767. Злупко Григорія від Похмурський Йосифа.

6768. Навалковський Теодора від Михайлович Петра.

6769. Косович Пелагії від Стасина Володимира.

6770. Федик з Білого Каменя, Золочів, від Волуйчик Маріяна і Евгена.

6771. Кавич Андрія і Миколи від Франко Миколи.

6772. а) Харків Володимира з с. Немилів, Радехів, від Гаврищук Софії (Кольба) і Степана.

6772. б) Терехів Сергія від Міщенко Вадима.

По інформації писати до:

United Ukrainian American Relief Committee
P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa.

В запитах просимо конечно подавати **групу і число.**

Кожний, хто бажає, щоби прислане ним оголошення **пошукувань родини і знайомих різних скитальників** було поміщене у „Свободі" **безплатно,** хай вишле таке оголошення впрост до
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE,
P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

Хто бажає, щоби прислане ним оголошення було **поміщене, раз або більше разів, окремо, як платне,** то **хай разом з оголошенням пришле гроші. Одноразове** оголошення, розміру $1\frac{1}{2}$ цаля в одній колюмні, коштує $1.00.

Адм. „Свободи".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

CLEVELAND, O. — St. Mary's Lodge 142 is holding its monthly meeting Sunday, May 18, 1947, in Sts. Peter & Paul Church hall after 2-nd & 3r Masses. All members are urged to come & pay their dues. — E. Lelik, Pres.; H. Prosciwe Treas.; R. Jacubic, Sec'y.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Тов. Українська Січ, від. 170, повідомляє, що збори відбудуться в неділю, 18. травня, в У. Н. Домі, 181-183 Фліт ул., в год. 6. ввечір. — П. Мелень, предс.; О. Логин, кас.; І. Грабар, секр.

ШІКАГО, ІЛЛ. — Місячні збори Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 252, відбудуться в неділю, 18. травня, в годині 12. вполудне, в парохіяльній гали укр. прав. церкви св. Володимира при Кортез ул. і Овклей Булевард. — І. Мегас, предс.; М. Батюк, секр.

САВТ ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Відділ 312 повідомляє всіх членів, що збори відбудуться в суботу, 17. травня, в годині 8. ввечір, в домі парохіяльнім. Просимо прийти точно на час, бо є багато справ до полагодження. — В. Хміль.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Бр. св. Йосафата, від. 217, дає до відома всім своїм членам, що місячні збори відбудуться в неділю, 18. травня, в годині 2. пополудні точно, в гали парохіяльній. Обовязково члени мають явитись на збори і вирівнати свої залеглости до Бр. і У. Н. Союзу, бо інакше будуть суспендовані. — За уряд: П. Паснак, предс.; Т. Шургот, кас.; А. Іванів, секр.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН. — Тов. Любов, від. 370, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 18. травня, в салі церковній, зараз по Сл. Божій. Просимо членів прийти на час і вирівняти свої вкладки і довги. — Уряд.

ГАРТФОРД, КОНН. — Місячні збори Бр. св. Івана Хрестителя, від. 277, відбудуться 18. травня в церковній гали, 23 Волнот ул., в годині 2. пополудні. Кожний член обовязаний явитись на ці збори і вирівнати свої залеглости; також є багато справ до полагодження, між іншими справа наших місячних зборів, бо деякі із наших членів бажають змінити місце зборів. — За уряд: С. Вишневський, секр.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Місячні збори Тов. ім. Івана Франка, від. 372, відбудуться в суботу, 17. травня, в годині 8. ввечір, в домі де звичайно. Просимо всіх членів прийти на час. — І. Головка, предс.; В. Реновець, кас.; П. Ярема, секр.

СТЕМФОРД, КОНН. — Місячні збори Бр. св. Арх. Михаїла, від. 350, відбудуться в неділю, 18. травня, в годині 2. пополудні, в церковній гали на Гринвіч Еве. Просимо всіх членів і членкиць, місцевих і позамісцевих, прийти точно на час, бо є важні справи до полагодження. Рівнож пригадуємо довгуючим членам, щоби вирівнали свої залеглости. — В. Карий, предс.; В. Блащук, кас.; І. Михайлишин, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ. — Місячні збори Тов. Запорозька Січ, від. 206, відбудуться в суботу, 17. травня, в парохіяльній салі, 74 Геррис Еве., в годині 7. ввечір точно. Просимо всіх членів прийти на ці збори, бо будуть важні справи до обговорення і полагодження. — І. Кокольський, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Місячні збори Бр. св. Юрія, від. 239, відбудуться в суботу, 17. травня, в год. 8. ввечір. Біжучі справи буде полагоджувати секретар вже від год. 6:30. З огляду на пильні справи приявність усіх членів конечна. — Уряд.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Місячні збори Тов. Зоря, від. 69, відбудуться в суботу, 17. травня, в 8. год. ввечір, в церковній гали св. Юрія, 33 Іст 7. вул. Просимо всіх членів прийти на збори. — М. Ликтей, секр.

БРОНКС, Н. Й. — Збори Тов. Любов, від. 298, відбудуться в суботу, 17. травня, в год. 7:30 ввечір, в церковній гали, Вашингтон Еве. — Уряд.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 10. квітня 1947 року помер у 50. році життя

ІВАН КОНІКЕВИЧ,

член від 330 У. Н. Союзу в Літл Фалс, Н. Й.

Покійний походив з села Поліщі, повіт Чортків, Західна Україна. До Союзу вступив 1915 року. Полишив у смутку жену Марію, 3 дочки і 2 сини та 4 внуки.

Похорон відбувся 14. квітня на цвинтар Проспект Гіл у Гловерсвіл, Н. Й. — В. Й. П.!

Н. Паламар, секр.

Дня 29. квітня 1947 року помер у 59. році життя

ТЕОДОР КУЛЬЧИЦЬКИЙ,

довголітний член Тов. ім. Богдана Хмельницького, від. 137 У. Н. Союзу в Вест Істон, Па.

Покійний родився в селі Волосянка Велика, повіт Самбір. До Тов. і У. Н. Союзу вступив у 1925 році. Покійний оставив у смутку жену Юлію, сина, дві дочки і пять внуків.

Похорон відбувся 2. травня з дому жалоби і укр. гр.-катол. церкви св. Духа при участи родини, знайомих і членів відділу. Похоронено покійного на парохіяльнім цвинтарі в Вегнерзвіл, Па. — В. Й. П.!

С. Колодруб, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

ПОШУКУЮТЬ

ПАВЛИЩЕ ДМИТРО, D. P. Lager Freimann S. S. Kaserne, Block B. II. 42.Munchen, U. S. A. Zone, Germany, пошукує свойого вуйка інж. ЛУЦЕЙКО ОСИП.

НАЙДУТЬ ЗАНЯТТЯ

Пошукується ГОСПОДИНІ до священичого дому. Зголошуватися можуть і жінки, що прибули зі скитальщини. Платня після умови. Зголошення слати:

SVOBODA,
P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

ТАРЗАН, ч. 1598. Влізливий чужинець.

Почувши цей дивний голос, Тарзан здивовано повернув своє лице.

Хвилину пізніше якась дивна постать вибігла з гущавини.

Видаючи радісні оклики, вона гнала впоперек прогалини...

...і кинувшися на перестрашеного малпочоловіка, поцілувала його в лице